

De geschiedenis of ontstaan van de countrymuziek.

In de dampende, zonovergoten heuvels van Appalachia en het platteland van het Amerikaanse Zuiden gebeurde aan het begin van de 20e eeuw iets wat het beste te omschrijven valt als een muzikaal ongeluk in een bruin café.

Het hardnekkige idee dat blues alleen van zwarte muzikanten was en country van blanke boeren, is vooral een bedenkfel van platenmaatschappijen uit de jaren '20. Die deelden muziek simpelweg in voor het verkoopproces: *Race Records* voor het zwarte publiek, *Hillbilly Music* voor het blanke. Maar de muziek zelf? Die trok zich helemaal niets aan van ras of gekleurde hokjes.

De geheime ingrediënten van de muzikale cocktail:

De Zwarte Leermeesters: Blanke muzikanten luisterden stiekem mee op de veranda's. A.P. Carter, de grondlegger van The Carter Family (de 'Eerste Familie van de Country'), trok het platteland over om oude volksliedjes te verzamelen. Hij nam bijna altijd Lesley Riddle mee: een zwarte bluesgitarist. Riddle leerde Carter de meeslepende blues-ritmes en gitaartechnieken die later de backbone van de country vormden.

De Yodel-Koning: Jimmie Rodgers, de allereerste grote countryster, werkte op het spoorwegtraject. Daar werkte hij schouder aan schouder met zwarte spoorwerkers. Hij nam hun rauwe bluesteksten en droevige gitaarriffs over, goot er een scheutje oude Schotse en Ierse volksmuziek overheen, en verzong zijn handelsmerk: de *Blue Yodel*. Het was letterlijk blues, maar dan met een snik én een jodel.

De Banjo-Mystery: Veel mensen zien de banjo als hét symbool van blanke plattelandscountry. Toch werd het instrument via de trans-Atlantische slavenhandel vanuit West-Afrika naar de VS gebracht. Zonder Afrikaanse wortels was er dus simpelweg geen banjo-sound geweest.

Rond 1927 kwamen al deze invloeden samen tijdens de beroemde *Bristol Sessions*—het 'Oerknul-moment' van de country. De rauwe, melancholische verhalen over verdriet, drank, armoede en verloren liefdes uit de blues smolten daar definitief samen met de Europese viooltradities en banjo-melodieën.

Het resultaat? Een nieuw soort muziek waarin de gitaar huult als een bluesman, maar zingt over het harde boerenleven. Country is in feite niets anders dan de blues, verkleed in een ruitjesoverhemd met een cowboyhoed op.

Als er één man is die bewijst dat country eigenlijk gewoon een verwoede poging is om de blues in een cowboypak te hijsen, dan is het **Johnny Cash**.

Fast forward naar de jaren '50. De jonge Johnny Cash groeit op op de katoenvelden van Arkansas, zingend op het ritme van de zwarte landarbeiders om de bloedhete werkdagen door te komen. Als hij later Memphis binnenstapt bij Sun Records, introduceert hij het iconische "boom-chicka-boom"-ritme. Maar luister goed naar zijn nummers:

Folsom Prison Blues is letterlijk wat de titel zegt: een rauwe, gortdroge blues-song over verlies, spijt en de gevangenis.

Cash zong in het zwart (*The Man in Black*) als eerbetoon aan de armen, verdrukten en vergetenen—precies het centrale thema waar de blues ooit om geboren werd.

Hij pakte de melancholie, het duistere randje en de boogie-baslijnen van de Delta Blues en voegde er een snufje gospel en een strakke country-beat aan toe.

Toen Johnny Cash optrad in de Folsom- en San Quentin-gevangenissen voor juichende gedetineerden, speelde hij geen vrolijke plattelandsdeuntjes. Hij bracht puur, ongefilterd menselijk leed verpakt in drie akkoorden.

Rond de beroemde *Bristol Sessions* in 1927 smolten de rauwe verhalen uit de blues definitief samen met Europese viooltradities en banjo-melodieën. Mannen zoals Johnny Cash maakten dat verhaal af: country is in feite niets anders dan de blues, verkleed in een ruitjesoverhemd met een zwarte hoed op

